

Сергій Мисько

Альбінос, або Ідеальний текст

*Будь-який збіг з реальними подіями,
людьми, населеними пунктами, тошо...
майже Випадковий!*

Пролог

«Чому б не впровадити подібні заходи для всіх професій? Наприклад: клятва журналіста чи клятва педагога? Не завадило б додати трішки екстриму. Наприклад: з ритуальними танцями навколо церемоніального багаття аби вшанувати своє вельмишановне, професіональне я. Унікальний, резервний варіант. Взагалі, текст даної клятви застарів і настільки не ідеальний... Так і кортить змінити, додати або взагалі переписати.

А втім, не тільки професій. Нащо плодити латентних зрадників? Є безліч претензій. Якщо так піде й надалі, то потрібна клятва для закоханих. Не тільки шлюбні обіцянки. Бо для деяких любов перетворилася на справжнього ворога. Серед цих деяких і я. Тобто, не зайва клятва бути ворогом для свого ворога. Точно. Отже. Конче необхідна

загальна клятвенна повинність. В кінці-кінців, клятва громадянина чи просто людини. Універсальна, в якій означено всі аспекти. Ні, не людини розумної. Це тупо. Нудно бути якоюсь там людиною розумною. Буцімто ми й досі маємо сумнів на привід своїх можливостей. Хоча. Ну тоді вже просто: людини. На крайняк», — Славко Тарілка тасував схвильовані думки, добряче скуйовджені епохальним торжеством.

Він та ще деякі неофіти, із числа випускників, попри обіцяну напередодні директору коледжу достойну поведінку, заради підтримки протокольного регламенту заходу, лишень на загал зухвало мімікрували урочистість: емоційно, але беззвучно відкривали роти, демонструючи єднання з основною масою, що повторювала текст клятви...

Традиційно й покійно виконувався сумнівний ритуал, як дань обраного шляху. Хоча ця формальність з часом зовсім втрачає первозданий смисл. Так звана клятва Гіппократа прозвучала нерівномірним відлунням гомону натовпу випускників медичного коледжу. Мало хто з присутніх достеменно розумів істинний смисл повторюваного тексту.

Глава перша. Чики-брики або бринь-бринь

Розділ 1. Буйства

Того року весна прийшла напрочуд рано, щоправда й без помпезних урочистостей і претензійних заяв на панування. Календарна зима ще не пережувала кілька холодних днів, а наразі їй вже прозоро натякнули аби вона безапеляційно поступилася. Її наступниця, ніби навмисне уникаючи особливих церемоній, планомірно прибирала прояви крижаної вакханалії.

«Якщо не бажаєш бачити в цих змінах особливого змісту, то це твої проблеми», — скажуть невинуваті романтики і тонкі душевні натури з поетичним підтекстом. Віднедавна до цієї когорти намагався не бути причетним і Славко Тарілка.

На цьому сакраментальному зламі пір року, Славко закінчив фельдшерське відділення медичного коледжу в складі спеціальної групи військового призначення. Перспективи вимальовувалися доволі прозорі. На горизонті майоріли зелено-сірі барви слів, написаних долею, чіткими й рівними літерами: «Весінній призов».

Славко Тарілка цілком і повністю усвідомлював важливість військової служби, тому ця перспектива не була для нього тягарем чи примусовою повинністю. Справжній чоловік має бути воїном в разі потреби...

Диплом «на руках». Випускник Тарілка жваво обговорював, тепер вже з бувшими, одногрупниками план дій на сьогоднішній вечір і водночас прикидав свої автономні варіанти буремної ночі.

Пристипили до основного етапу святкування звісно ж опісля так званих обов'язкових непротокольних етапів, як то взаємні поздоровлення, вігання, бажання, тости. Як же без цього. Але поволі вечірка перейшла у фазу буйства свідомості й тіла в стані алкогольного трешу без чітких кордонів дозволеного. Ну і звісно без належної оцінки реальності та подальших наслідків.

Дві хмільні каністри: двадцятка вина і п'ятка самогону, успішно робили свою справу. Не минуло й години, як ця строката компанія забула про плани на майбутнє та перспективи поворотів долі. Всім весело і приємно. А чого його ото комизитись.

Тридцять організмів в полоні душевної атмосфери віддавали розвагам всю енергію. Тим більш, що бачать вони одне одного чи не востаннє. На ранок роз'їдуться по домівках. А зараз не на часі вмикати гальма...

Розділ 2. Ідеальний текст

А насправді, так зване, творче життя Славка Тарілки почалося з відвертої брехні. Проти неділі, по полудню, в старезному будинку по вулиці Водонепроникній, господарем якого була місцева вчителька географії і поеткою по сумісництву, вельмишановна панна Клавдія Яківна Привезена.

Він підійшов до її обійстя, щоб провідати своїх однокурсників. Ті двоє квартирувалися за цією адресою від початку першого семестру. Вірніше Тарілка мав намір просто свиснути біля воріт, як і домовлялися аби визвати друзяк братів Гудимів. Справа проста й буденна. Він, перед прощальним побаченням з Лількою, домовився попиту пивка з братами близнюками Вадиком і Костиком. А ще натякнути цим забудькам про повернення боргу. Сума незначна, але на квитки до кінотеатру на вечірній сеанс і жуйку вистачить...

Свистіти йому довелося довго. У відповідь — тиша. Тільки вітерець погойдував стару іржаву поштову скриньку, яка ледь трималася на зотлілій мотузці Здавалося ось-ось має відірватися від воріт і впасти додолу. Хочеш не хочеш, але йому довелося нанести візит до помешкання...

Додому він на ці вихідні не поїхав. Переказ від батьків буде тільки завтра, по обіді. А гроші

були потрібні, як ніколи, бо на вечір він запланував прощальне побачення зі своєю новою знайомою Лількою. Така вдача не всім перепадає. Мати сексуальні стосунки зі старшою партнеркою: дуже гарною і так би мовити на язик клепаною у доволі розлоному трактуванні.

Славко голосно постукав у напівпрочинені двері. Тиша. Не дочекавшись дозволу переступив поріг помешкання. У вігальні відбувалася дуже важлива подія.

Хазяйка, така собі жіночка невизначеного віку. Звісно, що приблизно пенсійного, але чи менше, чи більше їй років за епохальну відмітку, так відразу й не скажеш. Помітні вікові особливості, приховані за кричущим макіяжем, все ж подекуди видавали чималий хвостик за п'ятим десятком.

Вочевидь, наспіх, одягнена у вивернутий халат досить таки сумнівного коричневого кольору з яскравими зеленими трояндами, ця дивна особа зосереджено лічила купу хрустких папірців і дріб'язку під пильними поглядами двох квартирнаймачів: Костика і Вадика.їхні недовготривалі стосунки, якщо це взагалі можна так назвати ту ситуацію, що виникла внаслідок

випадкової зустрічі біля кінотеатру, мали завершитися сьогодні ввечері. Ба більше, ініціатором розриву був сам Тарілка. Він відчув у собі не розкритий досі потенціал жіночого серцеїда. Можливо, виною стала легка поступливість красуні. Аж занадто все просто почалося і легко продовжувалося.

Наразі волів сам вирішувати коли ставити крапку. Не використана нагода погратися почуттями і емоціями, як це зазвичай робила красуня Лілька зі своїми численними шанувальниками, означала б, що він звичайний підкаблучник. Бо ж не він її обрав, а вона його. Ніби знічев'я, помнивши пальчиком. А Славко відразу ж і піддався. Тепер черга за ним... Тепер все буде інакше.

Винаймати житло доречніше, коли вас більше, ніж одна особа. Це стосується фінансової складової. За місяць кімната на двох коштує з кожного по двадцять п'ять грошових одиниць. А коли ви рідні брати, та ще й однояйцеві близнюки, то іншого варіанту взагалі не існує. Тим більш, якщо розрахунок проводиться наперед і всього лишень раз на три наступні місяці.

На столі, поряд з попільничкою красувалося дві чималі акуратні купки, вже мабуть поліченого, дріб'язку. Мідяки окремо від срібляників. Мідяків було значно більше. Час від часу поправляла пасма

фарбованого чорнющого волосся і тремтячими пальми стукала над попільничкою, заповненою досить таки добротними недопалками, по не підкурений папіросці.

— Покайтеся, рудоголові. Приперли дріб'язку аби познуватися над добросердною жінкою. Не соромно вам? Чи думали обдурити мене? Га?

Брати, в черговий раз, спробували озвучити свою версію. Говорили разом, мов одним голосом і могло скластися хибне враження, що говорить одна людина

— Яківно, ми ненавмисне, — виправдався Вадик.

— Цить, Костику. Не збивайте.

Ні з того ні з сього у власниці вивернутого халату почалася гикавка. Вона жбурнула монети на стіл, набрала повні груди повітря і затамувала подих, від чого троянди розправили пелюстки і стали неймовірно реалістичними, навіть більше справжніми живими. Тільки колір завадив відчути повноту вражень від гіперреалізму.

— Яка краса, — не втримався Костик. — Кортить навіть понюхати...

Привезена затрималася в такому стані секунд з п'ять і шумно видихнула. Троянди на її халаті знову зів'яли. Підняла правого вказівного догори і багатозначно промовила:

— Гикавка щезла. ла...ла. Дурня якась. Не на

першому складі, а на останньому. З вами ненароком ще й заїкою стану. Нетрадиційним, задонапереднім. Хух-х-х. — Вона зробила ще кілька інтенсивних глибоких вдихів. — Старий перевірений спосіб. Від гикавки і заїкання. За-ї-кан-ня. О, тепер норма. А ти Вадику... Нарешті я вас розрізняю. Не мели дурниць. За таке можна й запотиличника отримати. Добре, не гаймо часу.

— Вадик не я. Він, — спробував виправити ситуацію Костик, вказуючи на брата.

Привезена знову взялася рахувати монети, але мабуть таки вкотре збилася з ліку.

— Не мели дурниць. Чи я не знаю, що Костик розумніший, а Вадик спокійніший... Так. Знову збилася. Мені вже по коліна переліченого тричі вашого дріб'язку. Все, я рахувати не буду. Чули? — вона знервовано блимнула на похилені руді голови братів Гудимів.

— Чули, чули, чули, чули. — спробували виправдатися приколісти.

— Замовкніть вже, однакові. Від цього завивання в мене гикавка знову починеться. Попереджаю: більше такого не буде. Ще раз і вижену під три чорти. Знову приперли торбу круглячків. Шукайте житло де інде.

— Зжальтеся, — перепросив Костик. — Ми. Ми хотіли, як краще. Щоб у вас було багато грошей. Це ж практично мрія кожного: купа

грошей. Чи не так?

— Дотепно. За це вас, гульвіс і жалію. Купа грошей? Це ж треба таке утнути. Тут одне з двох: чи в триньку виграли, чи під церквою жебрували, — Привезена не могла приховати задоволення від вдало придуманої відповіді, її посмішка на всі вставлені тридцять два (добра половина з яких була золотими), осяяла кімнату жовтими відблисками. — Тільки одне прохання відповідайте по черзі — не дуєтом.

— Ні, це наші кривні. Тепер ваші не менш чесно пораховані. — Вадик дістав запальничку.

Полохливий вогник обпалив кінчик папіроски, затиснутої між великим і вказівними пальцями Клавдії Яківни. Потребувалося лишень потягнути повітря через тютюн аби перші клубки диму сповили її задоволене обличчя.

Все ж було помітно, цю жінку терзають якісь душевні муки. Чи якась хвороба причаїлася в її нутрі і потроху їсть життя, перетворюючи ще не стару жінку на ходячого мерця. Але вона намагалася не подавати виду. Останнім часом дозволяла своїм квартирантам вільні висловлювання і не притаманні її віку жарти. Привезеній, будь що кортіло хоча б на якийсь час забути про своє найближче і невідворотне майбутнє.

— Облиш. Я на голодний шлунок не палю. Це

я так, заради понту. Відволікає від негативних думок. Вадику, твоя черга. Озвуч свою версію. Де назбирали і чому запізнилися на цілу добу. Може кіоск пограбували?

Костик витягнув руки з кишень потертих джинсів аби жестами додати вагомості словам:

— Я Костик, але це в даному випадку не принципово. Ви теж нівроку. З гумором все на місці. Яка церква? Яке: пограбували? Ми праведні атеїсти одноосібники. Останнім часом стипендію видають дріб'язком. Та ми вам ще вчора ввечері хотіли віддати. Не пам'ятаєте? Ви навідріз відмовилися. Сказали, що гроші потребують світла і тиші. Ніякої тіні й шуму.

Хлопці дійсно вчора впіймали за хвоста синього птаха картярського щастя. Їм фортуло, як ніколи. Напередодні вони програлися вщент. До останньої копійки. Навіть залишені для розрахунку гроші за житло. Аби відігратися взяли в борг у Славка і... Фортуна їм лагідно посміхнулася. Щоправда до повної суми не вистачало трьох рублів — борг Славку. Тому вони вирішили не міняти виграш на паперовий еквівалент. Мали надію, що вже стара і підсліпувата жінка в кінці кінців втомиться рахувати і прийме все за чисту монету.

— Я вам таке скажу. Який дурень на ніч борг віддає? Всі розрахунки тільки зранку. — Попри

вдавано незадоволене буркотіння, вона облизувала губи. завжди так робила, коли відчувала кайф від якогось процесу. Наразі цим кайфом був лік грошей. Але вона вже втомилася і було помітно, що номінал монет їй вже мало цікавить.

Привезена мала клопіт здавати житло студентам медичного коледжу. Попри досить таки не погану і не досить хорошу, а, як вона сама вказувала при розмові з колегами по роботі: більш-менш пристойну зарплату вчителя; їй не вистачало на поточні витрати. Тобто життя для неї виписувало індивідуальний кошторис. Додаткові розходи на боротьбу з невидимим ворогом, що причаївся в її організмі і повсякчас волів перемогти... А ще допомагала доньці. Вона сама виховала аж трьох доньок. Дві вже дорослі, заміжні і дають собі раду. Але менша Зоряна ще потребували фінансової підтримки, бо навчалися в обласному центрі на ветеринара. Чоловіка в неї з роду віку не було. Холостячка. Всі діти від різних, випадкових партнерів.

— Ви рахуйте, рахуйте. А то прорахуетесь, — підкинув Костя. — Підрахунок любить тишу, як кажете ви і наш математик Борис Іванович.

Славко хотів було привітатися, як за звичай, вигукнувши: «Привіт лунатикам». Але Костик застерезливо притулив вказівного пальця до губ і засичав:

— Ц-с-с-с.

— Дев'яносто. Скільки там? Не дай боже збилася. А разом це. А скільки ж було? Три купки, а в кожній купці по. Чи навпаки? Знову про корову. Хто там ще? — Вона повернула голову в бік Тарілки.

— Дев'яносто дев'ять. А далі сто. — випалив Вадик. — Все точно копійчка в копійчку. До гадалки не йдїть...

— Сто? Грець з вами. Хай сто, бо я вже втомилася. Ніби все. Всі вільні, — менторським тоном заявила Привезена. — О, Славунчик-красунчик, прийшов. Стоїш, мовчиш. Вігатися тебе не вчили?

Славко нарешті відчув «шпарину» в насиченому спілкуванні цієї строкатої компанії і випалив:

— Доброго ранку, вечора, дня, тощо. Яка пора доби вам найбільш до вподоби? Я милувався процедурою підрахунку. Чарівне дзеленькання. Навіть, ба більше, мелодія! Неперевершено. Мене захопило. Мене відвідало. Хоч віршика про гроші складай. Наприклад. Гроші, як воші. Воші, як гроші. Ніби хороші і ніби шкідливі. Коли вошей багато свербить голова. Коли грошей багато — пуста голова. Ого.

У вікно забарабанив дощ. Отак зненацька, серед ясного, сонячного неба.

— О, з неба капотить, — сумно констатував Вадик. — Сліпий дощик.

— Хай іде. На нього земля є, — заявила Привезена. — Що це було? Невже вірш, Славку?

Тарілка нещодавно дізнався, що вчителька, на додаток до всіх чеснот, ще й поетеса. Красномовний псевдонім Абпорт, свідчив про неабиякий творчий потенціал і нестандартний підхід до справи віршоскладання.

Славку випадково потрапила до рук місцева газетка з публікацією поезій цієї неординарної жінки, яка вдома любила носити навиворіт сукні й халати. Навіть зимове пальто, яке їй дісталось разом з іншими речами у спадок, згідно заповіту, від двоюрідної тітки із Польщі. Речі було доставлено у лютому цього року згідно адреси, вказаної у заповіті. І чомусь були вивернутими. Скоріше їх перевіряла служба безпеки на привід заборонених артефактів. А опісля перевірки так і залишили вивернутими. З того часу вона й взяла за моду носити все навиворіт, але тільки вдома аби не привертати й без того прискіпливої уваги оточуючих до її тонкої душевної натури.

Вірші публікували у місцевій газеті «Круті береги». Численні публікації додавали творчої наснаги поетесі Абпорт... Вона цим фактом віднедавна вихвалялася і мало не примушувала своїх квартирантів насолоджуватися її творчістю.

Інколи, щойно написавши черговий шедевр в захваті читала поетичні рими вголос. Виразно, чуттєво, але брати Гудими тільки заради ввічливості вислуховували ці тиради.

— Скоріше про наболіле. Несвідомий експромт.

— Ти теж поет? Чому мовчав.

— Поет і не соромлюся цього. Сьогодні прем'єра. Я вперше декламував свою творчість.

Брати Гудими здивовано перезирнулися, бо знали, що віршик склав не Славко. Це колективна творчість команди «квк» їхньої групи.

— А ну, сідай поруч. Ось тут на цей стілець. — Вона кивком голови вказала на старий, обшарпаний виріб з дерева і ржавого залізного дроту. — Обережно. Обережніше. Він трішки кульгавий. Припадає на всі ніжки. Сідай на край і тримай спину рівно. Це я... Мій не запатентований винахід. Просто і дешево. Замолоду ще. Для фігури. Аби рівна спина була і шляхетна постава...

Славко бережно вмовстився краєчок запропонованого стільчика.

— Поговоримо? А ви вільні.

— Та звісно. — Почухав потилицю Вадик.

Костик тільки задоволено посміхнувся і змовницьки підморгнув Славку.

— Чули? Все зійшлося. Копієчка в копієчку. Все, що дали. Я навіть пробачу вам три карбованці.

Відпрацюєте в палісаднику. Прорвете редиску. А обдурити мене — даремна затія. Я вас наскріб бачу.

— Вибачте нам. Ми більше не будемо. —
Брати стали поруч, опустивши голови.

— Подякуйте Славку. Він серед нас, мов свіглий промінчик, що розігнав темну сутність і вказав нам шлях до щастя. Брехуни. Але прощаю. Я сьогодні добра. Ідіть покуріть на свіже повітря.

— Там ще йде дощ. — промурмотів Вадик. —
Здається.

— То візьміть парасольку. — Привезена підійшла до вікна. — Хоча не треба. Вже не йде. Стоїть. То зі стріхи крапає. Ми поговоримо кілька хвилин. Не довше. Підете доїти своїх дівок. Ще встигнете на свої гульки.

Однокурсники поволі вийшли з кімнати покурити на терасі під шум стоячого дощу та обговорити варіанти дозвілля на цей вечір. Творчі теревені скоріше були для них зайвим вантажем.

— А ти, Славку, почитай ще. Мені цікаво. Ти ще й поет. Не соромся. Утни щось зі свого свіженького.

Тарілка брехав і не червонів. Йому дійсно кортіло перевершити себе, тобто угнути щось архі-прикольне. Не якісь там солоні жарти, якими вони часто-густо обмінювалися поміж однокурсниками. Це має бути вишуканий витвір мистецтва. Прямо отут, в цій кімнаті, лупонути вже

своїм баламутним віршиком межи очі поетесі. Але катма таланту... Ця справа виявилася не вельми доступною для його скромних можливостей. Всі намагання видати якусь римованину, окрім напруження м'язів і появи зморщок на лобі, ні до чого путнього не привели. Він натужно відкрив рота, мов під час позіхання. Даремно — звідти нічого не прозвучало. Його погляд зупинився на столику у кутку кімнати. Біля телефонного апарату стосики газет і журналів з публікаціями творчості поетки Абпорт. Він розгледів деякі заголовки. Ці словосполучення виявилися рятівною соломинкою. Новоявлений поет вичавив із себе недолугий віршик. Тобто перше, що спадало на думку, опісля прочитання «рятівної соломинки»:

— Термін експлуатації. Людини розумної. Без гарантії. Чітко обмежений часом, що пробубнить німий годинник. Старі люди, мов малі діти і навпаки. Воліють бути доглянути. ми. Ми молоді теж такими будемо, якщо все буде добре. Так от чи не от. Шепочуть пенсіонери собі під носа колискові і скоріше за все не чують, бо вже мабуть глухі.

Славко замовк. Ні, не тому що відчув всю недолугість становища. Йому раптом згадалися дитяча забавка. Свого часу він змайстрував з пластмасового діда Мороза, якого за звичай ставили під ялинку на новорічні свята, скарбничку. Назбирав достатньо дзвінких монет. Настав час

скористатися скарбом. Але — зась. Він кілька разів кидонув об підлогу бідолашну іграшку. Пластик не розбивався. Єдиний вихід: розрізати Мороза, вставивши лезо ножа в шпарину для вкидання монет. Щось подібне відбувалося й на тепер. Потрібен був не класичний варіант, а радикальний бзик аби не завести ситуацію у глухий кут. Хай він буде в очах цієї поетки невдахою, а ніж брехуном.

Тарілка гордо підняв голову і урочисто завершив віршо-складання:

— А взагалі все, що не відбувається, то на краще, бо цього прагнуть усі і навіть тварини, а ще риби, тощо. Хоча не виключено, що й рослини. А якщо й комахи, то теж не зле. Не залежно від того хороші вони чи погані. Ура!

Реакція Апорт перевершила сподівання Славка. Поетка кілька разів гучно плеснула в долоні, щоправда не змінюючи кам'яного виразу обличчя. Ошелешені однокурсники тільки роти повідкривали від такого дійства.

— Не ідеал, але й не казна що. Верлібр на тверду трієчку. Я б сказала: несподівано і надміру сумбурно, але має право на існування. Особисто я прагну написати сама чи щонайменше почути від когось абсолютну формулу. Тобто, ідеальний текст. Не знаю чи це можливо взагалі, і, яким має бути подібний набір слів. Так от. Написання тексту — це ритуал... А псевдонім у мене Абпорт, — Привезена

завершила свою відповідь несподіваним одкровенням.

— А псевдонім брати обов'язково? — продовжив гру Тарілка

— Звісно. Друге ім'я. Як друге я. Це типу ти, але інший. Роздвоєння особистості потребує індивідуальної етикетки. Я Апорт.

- Ідеальний текст? Вперше чую. Матиму на увазі. — діловито зауважив Славко. — Псевдонім. Обираю собі псевдонім Тарілка. Трішки схожий на моє прізвище, але, я вважаю, це оригінально.

— Без сумніву, — пирснула сміхом поетеса. — Псевдонім аналог прізвища? Вперше чую. Хоча, це твій псевдонім, тобі й вирішувати.

— Так. Я тепер поет Тарілка.

— Тарілка... Враховуючи твій стиль віршоскладання. Чом би й ні.

— Майте на увазі. — Вираз обличчя Славка свідчив про серйозність заяви. — Про псевдонім знав тільки я, а тепер і ви. Це таємниця. Віднині нікому й ніколи, а ні чичирк.

— Славко Тарілка, запевняю про твій творчий псевдонім Тарілка, не дізнається ніхто, чого б це мені не коштувало. — І, не менш серйозно додала. — Доки для мене світа й сонця.

— Ви, як поетка поета, мене зрозуміли. А згадане вами ідеальне твориво сповістить нарешті всім про все і ні про що одночасно.

— Можливо. Таке пояснення теж має право на існування.

— Чи то пак, це просто чистий аркуш паперу на якому потенційно може розміститися будь який варіант тексту.

— Не мели дурниць. Хоча, проблема не в тобі. Даруй за відвертість... Ти ще зелений та тугий. Не стиглий. Текст має певні ознаки. Одна з яких: наявність орфографічних знаків на якомусь носії. В нашому випадку, на папері. Але, якщо тебе ваблять інші носії. Будь ласка. Ніхто не кине зайвого, навпаки.

— Можна поставити одну, але масну крапку на чистому аркуші. Багатозначну і красномовну.

— Я це вже проходила свого часу. Хибний шлях.

— Даруйте... Так, бовкнув аби що. До речі, як вам моє твориво. Чи далеко воно від вашого розуміння так званого ідеального тексту.

— Та бовкай, бовкай. — Вона зненацька підстрибнула майже торкнувшись тім'ям стелі і лягла на підлогу. — Вибач, прихопило спину. Може колись і вилізе із тебе путяще та варте уваги. Не знайома з усім твоїм творчим доробком, але достатньо й цього шедевр. Шикарний верлібр. Англійською це звучатиме майже вишукано, — Вона на мить закрила очі в спробі перекласти щойно почуте.

— Дійсно. Аби. Аби виказати свою схвильованість. Я такого ще не чула. Браво. Ні, дійсно. Щось в цьому є. Звісно, якщо ти не прагнув мене якимось чином образити.

— Ні в якому разі. Навпаки. Я прагнув. Вірніше, це відбулося спонтанно і тільки опісля я почав вважати, що це я сам спромігся.

— Але зауважу. Не переоцінюй своїх можливостей. Ідеальний текст підступний і аж занадто недоступний. Скоріше ти виглядатимеш посміховиськом в очах твоїх близьких і знайомих.

— Перепрошую. Що ви. Ні в якому разі.

— Заладив оце своє: ні в якому разі. Таке іноді трапляється. Він іноді може бути твоїм найліпшим другом. А ще конче необхідно і вкрай важливо визначитися зі своїм ворогом. Він має бути. Обов'язково.

— Не знав. Досі в мене не було ворогів. Та й навіщо?

— Без ворога не буде діла зовсім. Тільки не обирай заяложений стандарт — мій ворог — це я сам. Це має бути щось чи хтось незвіданий і грізний.

— Я вже знаю. Для мене без варіантів. Кохання мій ворог. Любов.

— Він продовжував гру і знову збрехав. Можливо під впливом сьогоднішнього наміру порвати стосунки з Лількою. Якби ж то знати

Таріпці, що доля зіграє з ним самим злий жарт аби не патякав бозна що.

— Це дійсно вартий ненависті ворог. Перемогти його ще нікому не вдалося. Ти ризикуєш і дуже сильно.

Її перервав стукіт у вікно. Шибка в рамі ледь не вилетіла від наполегливих спроб, перервати їхню розмову. Це були брати Гудими. Їм набридло перекурювати і чекати, бо ж вони збиралися йти на пляж попиту пивка. Їхні веснянкуваті пики з уїдливими посмішками красувалися у вікні, передражнюючи Славка.

— Вибачте, пані Абпорт. Мені час відкланятись. Даруйте за поспіх, але конче необхідно владнати одну дуже важливу справу зі своїми однокурниками, а потім зі своїм новим ворогом. Продовжимо наступного разу.

— В принципі: йди куди забажаєш. Я тебе не тримаю. При нагоді дійсно продовжимо...

Мені більше, ніж Все, нічого й не треба...

* * *

На превеликий жаль вони не продовжили своєї бесіди. За два тижні по тому, у панни Привезеної почалося чергове загострення

невиліковної хвороби з досить таки своєрідною і за певних обставин скоріше кулінарною назвою. Цю страву, вірніше основний інгредієнт, споживають переважно до пива. Але в даному випадку все відбувається навпаки. Рак їв тіло нещасної поетки...

Її вже давно запрошено до танцю зі смертю. Це соло вона має виконати всупереч своїм мріям і сподіванням. Бездоганно, майстерно... А відмовитися від згубних реверансів немає жодного шансу. Порятунку немає. Є тільки можливість приймати, як належне, хоча й передчасне.

Останні свої дні вона провела в лікарні. Апорт приховувала свою тяжку хворобу скільки їй вистачило сил і духу. Нещасна поетеса вже давно хворіла, але не втрачала надії на порятунок. На жаль вона програла. Невиліковну недуг з'їв її життя.

Щоправда Тарілка, згодом цілком випадково натрапив ще на один, доволі дивний вірш пані Аспорт, надрукований у місцевій районній газеті «Круті береги» з промовистою назвою «Все: нічого і більше». Цей шедевр надрукували вже опісля її смерті.

Купив кульчик соняшникового насіння у бабці на вокзалі. Допінив насіння і, як за звичай розгорнув шматок старої газети аби почитати про що писали в недалекому минулому. Він узрів фото

ще зовсім молодої поетеси. Щоправда майже увесь текст вірша залишився на відсутньому шматку газети. Він прочитав тільки назву і кілька рядків: «Мені більше, ніж все. Нічого й не треба...»

Відтоді й почалося паралельне — справжнє творче життя Славка Тарілки. Вірніше пошуки варіантів так званого ідеального тексту.

Тепер ця нав'язлива ідеома постійно буде гнітити Тарілчин, іноді не зовсім виправданий оптимізм на привід свого нового таланту: записувати на папір тексти, що карбувало в його голові невідоме провидіння.

Можливо його однолітків подібні думки лякали чи взагалі провокували б до безумства. Але не у випадку Тарілки. Навпаки, він став сконцентрованим на внутрішньому світогляді...

Чи навпаки. Спочатку виникав текст десь у найпотаємніших закутках свідомої підсвідомості, а вже потім, сформований магічний алгоритм і готував реальність для свого творця в потрібній і нікому не відомій інтерпретації. Ніби відголосок минулих і прийдешніх перевтілень стану душі.

Наприклад ось цей:

«У курчатка замість губ виростає справжній зуб. Найдорожчий метал Каліфорнії. Каблучка з каліфорнію на ратиці у невинної корови виглядає вишуканіше ніж на шиї шахової королеви. Незалежно від її кольору. А про підмізний

пальчик королеви людини годі й вигадувати огидність.»

Згодом навіть відпаде потреба записувати свої креативи. Зовсім. Він чітко пам'ятатиме кожне слово, кожную букву, що закарбується невидимим шрифтом на поверхні його внутрішнього я.

Розділ 3. Можеш не Вгадувати хто

Тарілка вийшов покурити в перерві між частинами фільму у парк біля кінотеатру. Часу було вдосталь. Перерва змістовна. Мало не півгодини. Кіномеханіки оголосили про несправність одного з демонстраційних апаратів. Терміновий ремонт. Багато глядачів взагалі розійшлися хто куди. Залишилися особливо спрагли до кінематографу та деякі пофігісти, яким наразі байдуже де проводити час.

Курити тютюн він кинув ще рік тому, але опісля щемкого душевного спілкування з панною Привезеною, підсиленої амбре недопалків у попільничці і тління папіроски, почав знову. Ні, не те, щоб палити в повному обсязі. Це відбувалося загалом під час медитативних роздумів про цю сакраментальну бесіду. Тютюновий дим сприяв відновленню атмосфери. Чомусь опісля першої частини фільму згадав свою нещирість у бесіді з щонайменше дивною поеткою Абпорт.

Сонце майже сховалося за горизонт. Вздовж алеї парку ввімкнулися ліхтарі... Від річки тягло свіжим і ще доволі прохолодним весняним вечором. Зайшов у тінь від кущів. Запалив цигарку і ледь не проковтнув її. Зненацька ззаду хтось торкнувся його плеча.

— Привіт. Попався, той, що кусався. — почувся приємний жіночий голос. — Можеш не вгадувати хто. Все одно не вгадаєш.

Він відчув запах парфумів. Доволі таки приємних та ще й в прийнятній для його нюху концентрації. Вирішив теж бути оригінальним і не обертаючись, захопив цю руку. Прийомчиком із вільної боротьби, в пів сили, перекинув незнайомку через стегно. Не опускаючи додолу, обережно притримав і поставив перед собою.

— Ой, це не ти.

— Чому? Це я. — Демонстративно зтягнувся димом Тарілка

— Я помилилася. Ти так на нього схожий. Зі спини. Ну, на мого, тепер вже мабуть бувшого. Я його шукала по кущах. Хотіла заскочити на гарячому з нею...

— Ясно. Чого ж не заскочила?

— Я Лілія. А ти? — Поправляючи пасма чорного, як смола волосся, навмисне зверхньо запитала дівчина.

— Слава.

Тарілка, —

урочисто

відрекомендувався Тарілка.

— Хі-хі. Приколіст?

— Та ніби нічого такого не сказав. Скоріше ти прикліст.

— Мені вистачило твоїх обіймів... Вхопив, як свою. А ще інтонації з якою ти говориш. Здається я тебе чорнобривчику вже бачила. Десь.

Лілька ще та шгучка-дрючка. Вона брехала і не червоніла. Нікого вона не шукала. Вирішила розважитися аби збити оскому від невдалого романтичного побачення за її ж ініціативи, а це траплялося вкрай не часто, тому почала розмову першою. На сеанс вона прийшла зі своїм черговим залицяльником, якому відмовляла тривалий час. Мучила парубка аж поки той, так би мовити, не змушений був освідчитися в коханні з подальшою перспективою тісних стосунків...

Але сталася неочікувана прикрість. В самий відповідальний момент, зазвичай такі трапляються на останньому ряду темному залі кінотеатру, той кудись зник. Отак кинув саму і гайда. Щойно цілував, пестив. Роздраконив до неможливості і. Побіг до іншої. Отак, запросто, бо побачив свою колишню, Десь між рядами глядачів. А Лілі довелося глибоко й часто дихати аби врівноважити свою розбурхану пристрасть. А опісля, самій витріщатися на екран і проклинати увесь чоловічий рід, бо це чи не вперше її так жорстоко обламали...

Хотіла було вже йти додому, але тут на її горизонті з'явився унікальний персонаж: Славко Тарілка. Цього унікального хлопця вона вже давно «фотографувала». Та чого там гріха таїти. Таку непересічну особу, як Тарілка, знав чи не кожен в містечку. Він один такий унікальний. Та що там в містечку. По всьому світу таких не більше сотні нашкребеться.

Всерйоз зайнятися Тарілкою на привід спілкування з нотками романтично-еротичного характеру не мала змоги. Вірніше не змоги, а часу й міри своєї пихи і норавливої вдачі. А ще вона була старшою і самодостатньою, бо вже працювала... Тобто вважала себе такою. Бо різниця в три роки не особливої впливає на подібні справи. Направду Тарілку всі дівки трохи побоювалися. Тому й не було у Славка досі близької подружки з якою він міг показати себе, як вже цілком сформований чоловік з усіма належними функціями.

Так, знайомі та однокурсниці, з якими тільки спілкувався. Причин було достатньо. Достатньо було кілька хвилин розмови, щоб збагнути з ким маєш справу. У даному випадку діагноз: не від світу цього, ще замало вказував на характерні особливості юнака. А зовнішність, хоч і приваблива, але теж була одним із головних контраргументів.

Але цього разу у Лілі були вагомі причини

побороти свої упереджені амбіції і наважитися на зближення. Не чорт же він, Тарілка, в кінці-кінців. Та ще й потрапив під її гарячу... руку чи скоріше піську

— Я тебе теж бачив. Чи не дивина. Ми по одних сходах щоранку ходимо. Ти на роботу до стоматологічної поліклініки. А я до коледжу. Навчатись.

— Жартуєш? Кажеш слова в тему. Типу гумор.

— Годі кепкувати. Які тут жарти. Просто розмовляю. Здогадався! Ти не можеш встояти перед моїми чарами?

— Так. Хі-хі. Встояти важко. Мені зараз хочеться якнайскоріше сісти біля тебе навпочіпки чи на крайняк лягти. Хі-хі. Мовчи, альбіносику. Я просто дивитимусь на тебе і кайфуватиму. Дійсно. Заворожив. Очі такі зеленючі. А якщо дивитися зліва, то сірі. А праворуч від тебе для мене вони блакитні. Прикольно.

— Прикольно? Це звичайний ефект хамелеона.

— Мовчи. Зараз мовчи... — Вона приклала пальчик до губ. — Цс-с-с. Згадала. В одному зі своїх снів. Аж занадто еротичних. Так сильно й водночас спокусливо і ніжно кинув мене, як тепер. Мужчинка! Добре, що не вдягнула спідничку. Тоді б точно труси злетіли. І на вроду не ображений.

Щоправда, схожий трохи на Фанотамаса.

— А на тебе схожа Джейн. Подружка Кінг-Конга.

— Добре, що не на Кінг-Кога.

— Ясна річ. Тільки в тебе волосся не біле, а відьмацьке. Гарне, чорнюще, як у мене шкіра. Мала б бути...

— О-о, це вже схоже на комплімент. Свій пацан, так би мовити. Хоча не люблю коли мене з кимсь порівнюють. — Вона прикусила білими зубками свого правого вказівного. — Ти сам тут?

— Тут, сам. Там — ні. — Славко став поруч з дівчиною. — Тепер навпаки. Тут — ні, а там — так.

Він трішки прийшов до тями. Набрався сміливості і продовжив розмову, як бувалий у бувальцях. З такими дівчатами треба відповідно триматися.

— Я не помилилася. Ти, наразі, підходящий варіант.

— Чесно кажучи, я від тебе не в захваті. Така гарна. З таким розкішним тілом і водночас якась. Якась ти кисла сьогодні. Ще й пальця до рота пхнеш. Це не гігієнічно.

Так, він бачив Лілю майже не щодня, зустрічаючи на східцях. Він її давно вирізняв з поміж інших, але не до знайомства справи не доходило. Для нього ця чорнявка була ще тою пихатою сучкою. Не підступись. Або ж висміє при

всіх чи зневажливо ігноруватиме. А тут воно якось само собою сталося і без особливого напруження.

— Кисла, кажеш? Пальця — не гігієнічно? Не сміши. Це ж мій палець. Гірше не буде. — Вона навмисне засунула пальця до рота і зробила кілька непристойних рухів. — Я ж не чийсь член до рота взяла.

— Таке. — Не відводячи від Лільки погляду, видавив із себе Тарілка. — Член тобі до рота? Я не прихильник орального сексу. Свого члена на поталу не дам. Карієсні зуби, залишки їжі.

— Серйозно? Пуританські гальма в тебе залізобетонні. Ти й справді розраховував на мінет? Зараз впісяюся від сміху. — пирснула дівчина. — А навпаки? Зробити дівчині приємне?

— Не гони. Ні на що я не розраховував. Але, якщо ти така відверта зі мною, то краще ніж піська в піську немає.

— Мою пісю ще заслужити треба. — Вона погладила себе межи ніг — Ич який. Я до свого рожевого гаманця між ніжками кладу тільки перевірені купюри і достойного номіналу. Коротше, якщо що, то дай мені... — Вона раптом присіла навпочіпки, однією рукою торкаючись Тарілчиного ремня на штанях.

— Що тобі дати?

— Зараз. Поправлю кросівок. Трішки муляє біля лівої п'яти.

— Опісля паузи додала. — Не обсмали пальці.
Дай вогнику.

Ліля підвелася й дістала з сумочки сигарету з фільтром.

Тарілка простягнув свою, майже докурену до фільтру цигарку, що вже обпікала пальці. Від таких вибриків йому було не до куріння. Лілька кількома енергійними цмаканнями розкурила свій тютюн. Зробила глибоку затяжку і випустила дим в обличчя Тарілці.

— Я викину твій беник. Не проти?

— Ні, я вже, здається, накурився.

— Кислувата, значить? Й на правду. Ну ж бо, додай солоденького. Ущипни мене, полапай. Для початку отут. — Ліля підставила свої сіднички.

— Гарні. Відвертість на межі з розпустою.

— Якщо розпустою, то можна відразу й отут. — Вона затягнулася сигаретою, піднімаючи вільною рукою полу туніки. Після копирсань, їй вдалося виставити на показ тільки ліву цицьку.

— Отут, — навщось повторив Тарілка.

— Я дозволяю. Мені цнотою важити не треба.
Цілком виправданий третій розмір. Оціни.

Славко не йняв віри, що ця красуня стоїть поряд і більше того: відверто й безсоромно пропонує свої принади. Нижні й верхні кінцівки трішки тремтіли, по спині пройшовся холодок від тупотіння мурашок, але Тарілка опанував себе

Непереборне бажання примусило дати волю рукам. Відразу в десятку. З першого дотику пальці потрапили прямисінько на сосок. Злегенька ущипнув, відчувши, як ніжна плоть напухає і твердішає. Ліля напружилася і імпульсивно зойкнула.

— Ой! Класно. приємно. Досить, трішки боляче.

— Вибач. — Тарілка швидко прибрав руку.

Замість відповісти скуйовдила Славку білобрису чуприну. Потім її обличчя стало аж занадто серйозним. На якусь мить. Лець вловиму. Вона знову всміхалася.

— Красунчик. Точно в десятку. Пипка аж задубіла від кайфу.

— Вона кілька разів торкнулася пальцем соска. — Бринить. Чуєш? Бринь-бринь.

— Чую. Аж вуха позакладало.

— Жартунчику. Ти мені все більше й більше подобаєшся. Міцний. Екзотичний пацанчик. Зросту майже мого. А знаєш... Є пропозиція. Давай-но цю серію сядеш біля мене. Я на останньому ряду. Зал майже порожній. Я там буду сама і самотня. Мій здимів. — вона демонстративно кинула цигарку під ноги і розтерла по асфальту.

— А він не повернеться?

— Не знаю. Ти, що засцяв?

— Зовсім ні. Хай мене бояться.

— Правильно. Побачив, гад свою колишню. Зойку. А я ж його на гачку тримала неділі зо три аж поки не вмлїв. Хай вале... — Вона знову випустила дим кількома порціями прями́сіньку в обличчя Тарілки. — Поряд вільних місць хоч греблю гати. Не бійся. Я не кусаюся. Навпаки, навчу магії. Я ж відьма... Сам сказав. А магії не простої. Сексуальної. — Вона насупила брови і показала язика. — А ще, як правильно дивитися фільми про кохання... Буде тобі пампуїр. Чув про таке?

— Щойно від тебе.

— Так ото ж.

Поталанило Славку, що без високих підборів взулася цього вечора Ліля. Тому вони зараз були майже однакового зросту. Її стрункі ніжки прикрашали імпортні білі кросівки фірми «Adidas».

Високі язички її кросівок стирчали, мов вуха нашорошеного кролика. Тарілка навіть здавався трішечки вищим. Це додавало йому ще більшої впевненості. Дістав ще одну цигарку і додав диму у розмову. Славко намагався триматися достойно. Робив глибокі затяжки і рвучко випускав дим, дивлячись в очі звабливій красуні.

— Славко! — Вона навмисне зробила наголос на першому складі. — Бери мене, веди мене. Скоро й перерва закінчиться, а ми будемо воду і ступі товкти.

— Та я не проти. Але ще маємо десять

хвилини.

— Згодна. Ще трішки помилуємося одне одним при світлі ліхтарів. Я поки зніму ці джинси, бо потім тільки морока від них буде.

Вона швидко зняла облягаючи джинси «Levi Strauss» і не роздумуючи запхнула їх у свою сумочку. Від цього вона кумедно роздулася і скоріше стала скидатися на шкіряний м'яч. Достатньо довга туніка заміняла їй в даному випадку коротку сукенку. Славко, облизав пришерхлі губи. Він в захваті дивився на стрункі Лільчині ніжки і вище. Вище.

Лілька кілька разів поспіль війнула подолом.

— Аж упріла від спілкування з тобою.

Тепер мав можливість розгледіти колір невеличкого клаптика тканини, яким в натяжку прикрито головну таємницю медових принад цієї красуні. В цей момент Славко відчув стійку, болісну ерекцію. Таке іноді буває коли повітря здригається від надміри флюїдів кохання, а барвисті бісенята малюють багряне, пульсуючі серця і підписують ці картини своїми псевдонімами: СЕКС.

Ліля відразу помітила цей погляд і зміни нижче лінії поясу.

— Ну, як тобі? — Поправляючи туніку на талії, Ліля навмисне звабно облизала губи і змовницьки підморгнула. — Нині в моді міні.

— ! — Славко підняв руки догори.

Дівка, не довго думаючи, дала щигля по випнутій ділянці на шганнях хлопця. Той аж присів від несподіванки.

— Ліля... Я ще не. Тобто... Ти в мене будеш першою.

— Не сміши. А, якщо й правда, то ти в мене теж перший у якого я перша. Перший пролісковий мед. Справжній справжнісінький. Такий і я куштуватиму вперше.

— Пролісковий?

— Не панікуй, а то втратиш х-х... Коротше. Втратиш цноту в обіймах ніжності і ласки. Вставай, будь мужиком. А поки. Тримай сумочку. Прикрийся аби витріщаки не зурочили такий дорогоцінний скарб. Стоїть, мов щогла.

— Тобто. Я. — Славко підвівся. Хвацько перекинув сумочку через ліве плече.

— Прикрийся м'ячем. Кажу ж тобі.

— Тобто, так — Він зсунув сумочку ближче до матні.

— Досить тобтати. Оговтуйся і не розчаровуй мене. Чого заляк? А в тім, розумію. Але в тебе ще буде час і нагода. Хапайся та підемо збирати пролісковий мед.

— Дійсно, гаємо час. — Злегенька обійнявши її за талію, прошепотів збуджений Тарілка. — Пролісковий мед?

— Так. Пролісковий. Коли двоє закоханих і незнайомих, типу нас, вперше віддаються пристрасті. Вірніше, це суміш кохання. Твого і мого після апогею. Ну я тобі краще покажу все в процесі, ніж патякати тут без толку..

Ситуація була аж занадто непересічною. Сьогодні, прямісінько у напівтемному залі кінотеатру у Славка Тарілки може бути перший, справжній секс. Кінець інфантилізму і целібату. Не якийсь там некінг чи навіть петинг, чи цнотлива гра у поцілунки монаха й монашки. До цього вечора він ще не пізнав справжнього смаку приправ жіночої пристрасті.

У дівчини був нервово-грайливий настрій і вона воліла розради... Та й за своїм хлопцем вона не особливо побивалася чи просто воліла помститися за його вчинок.

— Дістань із кишеньки в сумці жуйку. Там є стіморол. Собі й мені, по пластинці.

— Навіщо? — Славко порпався у кишенці сумки.

— Шукай, шукай.

— Чого тут тільки немає. Ти напакована імпортом серйозно. Навіть презервативи є.

— Презики? Наразі зайве. То не для тебе. Давай жуйку.

— Чекай. Ти за небезпечний секс?

— Так. З тобою — за. Я чиста, мов роса.

Аналізи регулярно здаю. Ти, теж чистий. По очах бачу.

— Прикольно. Але хочеться тобі вірити. В тебе досвіду вистачає.

— Отак. Жуй, жуй. Після курива треба закусити аби не зіпсувати смак меду. Второпав?

— Поки що ні. А як на рахунок запліднення твоїх яйцеклітин?

— Будь спок. Я вживаю протизаплідні пігулки. Так кажеш, ти категорично проти орального сексу?

— Я двічі не звик повторювати. Ні, ну, якщо. ти хочеш. Зуби в тебе гарні. І після жуйки.

Лілька беззвучно зайшлася сміхом.

— Годі. Зараз точно пісьну в трусики. Глянь по сторонам. Ніхто не йде. — Вона швидко присіла і швидко стягнула трусики.

— Нікого. — Славко озирнувся довкола.

— Дурнику ти мій, більше так не жартуй. Нічого. Хибна тривога. Це від напруженні. А здавалося, напудю повні труси. Чи ти й справді такий. Я таки не помиляюся в тобі. Пролісковий мед вдвох куштують. У відповідних позах. Чув про шістдесят дев'ять?

— Не тільки чув, а й бачив у фільмах.

— Тепер ще й відчуєш.

— А ти без комплексів.

— Отож. Без цього ніяк. Краще було напудити

в труси?

— Звісно, що ні.

Почувся дзвінок, яки сповіщав про початок другої частини фільму.

Вони швидко вмостилися на задньому ряду. Окрім них, у залі було не більше двох десятків глядачів.

— Я трішки не так собі це уявляв і не в такому місці. Але орган в моїх штанях... Здається йому байдуже до моїх переживань.

— Малий, повір йому. Життя просте, мов двері. Закрито й відкрито. Я так вважаю... Вся романтика в трусах. Я певна, що ти зараз зміниш думку. — Ліля зняла трусики, розставила ноги і сіла на коліна Славку.

її пальці вправно, один за одним розстібнули гудзики на штанях. Ліля раптом зупинилася.

— Ти хоч цілуватися вмієш?

— Здається, що. — його голос тремтів від збудження.

— Жуйку виплюнь про всяк випадок. Я свою приліпила під крісло. Давай сюди. Мені в руку. Я приліплю поверх своєї.

Вона підставила долоню до рота Тарілки. Той, кінчиком язика виштовхнув ще ароматний шматочок.

— Тепер, губастуку, начувайся.

— Ти прищемила мені яй... — Славко не

встиг договорити. Солодкі, вологі, ніжні Лільчині уста занурили його в інший вимір реальності.

Фільм почався. Величезна мавпа розірвала тишу несамовитим криком.

Добре, що цей звук співпадав з найбільш емоційними частинами спілкування Славка з Лілею і всі присутні в демонстраційному залі кіномани чули тільки те, що мали почути.

Знесилені коханці незчулися, як опинилися на підлозі, межі рядів крісел. Навіть закінчення фільму і ввімкнене світло не особливо вплинули на цих збирачів проліскового меду. Вони заснули в липких обіймах одне одного.

Вже опівночі, коли кінотеатр був зачинений, парочка нарешті прокинулися. Самі у великому, порожньому, темному залі.

Славко намацав у себе на грудях Лільчині ноги. Полоскотав п'яти. Жодної реакції у відповідь.

— Лілю, ти жива?

— Ні, я отруїлася медом. — вона втомлено хіхікнула. — До речі, я лоскоти не боюся. Ти хоча б пам'ятаєш, що витворяв і молів?

— Ні... А ти?

— Місцями. Такого любовного божевілья в мене ще не було. Може ти ще й інопланетянин? З інопланетянами я ще не займалася сексом.

Вони підвелися. Навпомацки шукали свій одяг.

- Є! Знайшов штани. Зараз. В правій кишені має бути запальничка. Полохливий вогник вихопив з темряви два оголені тіла.

* * *

Сторож виявився людиною розуміючою і коректною... Йому не довелося довго пояснювати всі обставини доволі непересічної ситуації.

Славко з Лількою вибралися з кінотеатру через прочинену віконну раму. Справа в тому, що сторож іноді сам користувався цим запасним входом аби іноді влаштувати нічні посиденьки зі своїми подругами на м'яких кріслах. В подарунок він отримав поцілунок в щічку від Лілі та пачку цигарок від Славка.

* * *

Опісля втрати цноти, Тарілка, прямісінько на лекції, під час пояснення викладачем анатомічних особливостей чоловічого статевого органу зображеного на стенді, написав свій перший, повноцінний шедевр. Назва доволі промовиста і неоднозначна: «Я — член!»

Я віднині справжній член. Це стало мені відомо, коли опинився в ній — в тому теплому, вологому місці. Солодкому і липкому... Від

сильного збудження не пам'ятаю, що було до цього і потім. Отямився тільки на мить. На якусь мить. Нові відчуття з такою силою насунулися на мене, невипробуваного, що я втратив контроль, свідомість. Втратив на стільки, на скільки це можливо для нас членів. Все таки вперше. Та все ж сталося! Раптом зненацька цілком свідомо знову захотілося туди, де насолода, від якої втрачаєш контроль і зовсім самого себе не відчуваєш. Туди хочуть потрапляти знову і знову, побувавши хоча б один раз. Таке знайомство очікуване і жадане для всіх членів. Приходить нарешті той час, коли пізнаєш справжнє своє призначення. Виявляється, що ти не тільки вивідний канал, а ще й орган для любовних утіх і розмноження. Що головніше я не знаю та взагалі не хочу розуміти. Мені по кайфу і край. По правді кажучи, навіть не встиг познайомитися з нею, з піхвою, та, мабуть, і їй було не до цього. Хотіння, бажана зустріч і насолода закрили собою все інше. Хіба в той момент важливо, на яке ім'я хто відзивається? Думаю — ні. Коли займаєшся такою справою, нема часу на запитання. Є тільки бажання потрапляти в таємне і темне, яке постійно бажає аби потрапляння були постійними.

Виявляється всередині насправді нічого немає. Це місце, в якому тобі дуже приємно бувати. Тепер, коли я знову цього хочу, стаю нервовий і

дуже напружений. Не знаходжу собі місця, аж червонію від переживань...

Забуваю про все. Думаю тільки про неї. Про піхву. Якби я ще не був причеплений до цього телепня... Він постійно гальмує, зволікає в самих сприятливих ситуаціях. Соромиться чи як? Сказав би я йому парочку не досить лагідних слів, так нема чим...

Це вже скоріше була проза, а ніж віршовані рядки. Він записав цей політ думки прямісінько на сторінках конспекту по анатомії.

Слова написані змішаним шрифтом, кульковою ручкою з чорними чорнилами. Друковані літери в перемішку з прописними. Потім кілька разів текст був наведений аж до прориву паперу в деяких місцях.

Розділ анатомії людини, улюблений майже всіма студентами коледжу: будова зовнішніх і внутрішніх статевих органів чоловічка і жінки, мало кого залишить не вмотивованим для досконалого вивчення особливостей диференційної ідентифікації.

* * *

Можливо зустріч з поеткою Абпорт виявилася моментом істини. Без перебільшення значимості смислу цього слова. Генетичні особливості Тарілки,

які до цього часу дрімали, не розбурхані емоційними переживаннями творчого натхнення, нарешті дали про себе знати у всій неприборканій красі. Особисте життя, опісля цих змін, тільки набуло додаткових барв і привабливості.

Все одне до одного: втрата цноти, зняття проби проліскового меду, важливе чоловіче рішення припинити статеві стосунки... І вкінці кінців творче насильство мозкової діяльності. Тим не менш, Славко Тарілка цілком свідомо став на шлях пошуку свого я у намаганнях втілити в реальність несвідомі пориви натхнення, що раз по раз не давали спокою його молодому, ще не стомленому організму.

Так вони й ходили щодня на протязі цілого тижня, не пропускаючи жодного сенсу фільмів про велетенську мавпу і її романтичні стосунки з гарною білявкою. «Кінг-Конг» і «Кінг-Конг живий». Стрічку крутили щодня на протязі семи днів аби всі бажаючі могли переглянути цей шедевр світової кінематографії. Невільно, заручниками ситуації стали і новоспечені коханці. Ні, зовсім не заради перегляду кінострічки. Бачили вони ці щемкі кадри, як то кажуть в пів ока, а може й менше...

Звісно їх манив останній ряд і можливість, що відкриваються для особливо стурбованих гормональним вибухом осіб. Майже класика. А сеанси вони обирали навмисне світлої пори доби,

коли люд ще не встиг зацікавитися розвагами. Напівпорожній зал в якому пристрасні зойки героїв кінострічки перегукувалися з романтичними зітханнями, перейнятих анатомічними особливостями один одного.

Так от... Славко і Ліля вирішили зав'язувати з екстремальними переглядами Кінгконіади, бо чутки про їхні подвиги докотилися до адміністрації коледжу. А виною самі стурбовані кіно-мани. Інтригуючи розповіді, опісля, своїм друзям і подругам, провокували поголос серед студентів їхнього навчального закладу. Вони почали звинувачувати одне одного у нещирості почуттів і довгому языку, який один з них не міг надійно тримати за зубами. Єдиний вихід — попроситися, як сучасні цивілізовані люди і залишитися щонайменше близькими друзями, але опісля прощального сеансу.

А ще, як виявилось трохи згодом, весь комізм ситуації полягав у цілковитій абсурдності перебігу подій. Так званий хлопець спочатку дійсно мав намір зраджувати Лілі, під час перерви між частинами кінострічки, з розлучницею Зойкою. Хоча не встиг.

Цей герой-коханець чимдуж помчав до парку, щойно в нього закутив живіт. Напередодні він переїв салату з першої, парникової редисочки. Звісно, що він слабував у той час коли Лілька

бавилася з Тарілкою. Таку срачку в народі ще називають тридцять три струї не рахуючи бризок. А повернутися до кінотеатру він не мав просто-на-просто фізичної можливості. Сидів під парканом і тільки й зміг, що краєм ока, в перерві між нападами акту дефекації, спостерігати, як його вже бувши, знімає джинси перед якимось, не зовсім тривіальною зовнішності, хлопцем.

Наступного дня на нього чекало справжнє перевтілення, про яке годі було навіть мріяти. Того недільного, сонячного, ранку Славку, ні з того ні з сього, замандюрилося позмагатися з небесним світилом.

Чи просто був гарний настрої опісля вчорашнього прощального побачення зі своєю новою подружкою Лількою. Вони гарно провели час. Попрощалися, як годиться, але не під ревіння короля мавп із однойменної стрічки «Кін-Конг». Цього разу секс був у перерві між частинами кінострічки, і в туалеті. Стрімким і коротким у кабінці жіночого відділення. їм вистачило кількох хвилин аби вже не реагувати на еротичні чари одне одного.

Друга частина Кінг-Конга була для них аж занадто нудною і, як ніколи передбачуваною. Хоча раніше на подібні дрібниці ця парочка не звертала уваги. Ближче до фіналу Тарілка прошепотів своїй майбутній бувшій у рожеве вушко:

— Ліля, ця зустріч остання. Ми більше не будемо разом. У гарну обгортку була загорнута гірка цукерочка. Прощай.

Дівчина не забарилася з відповіддю. Хоча це ніяк не вкладалося в звуковий діапазон шепоту. Вона загорланила, ледь не зірвавши голос:

— Нарешті включив мужика?!

Славко відсахнувся й потер долонею контужене вухо. Лілька нахилила його голову ближче до себе і опісля ніжнього поцілунку в шию, продовжила вже нашіптуючи, трішки захрипло:

— Вирішив мене випередити? Bravo. З нами так і треба. Щоб знали своє місце. — опісля короткої паузи додала — Я тобі не якась там піська на стрійних ніжках. Я теж людина. Хоча... Я задоволена собою. У тебе була достойна вчителька. Знай і цілуй свою першу жінку.

У відповідь Славко, ще знаходячись під впливом надміри децибелів, лишень кивнув головою. До кінця фільму залишалося кілька хвилин. Вони сиділи мовчки.

Дивна ситуація на межі з абсурдом. Хоча Тарілка ні за чим не жалів. Він ствердив своє чоловіче его. Кидав він її, а не вона його. У цих стосунків не було майбутнього. Так вважав Славко. Навіщо переходити межу між збоченням і більш-менш зрозумілою системою. Не варто зациклювати лишень на зляганні. Секс невід'мна

частина людського буття, але не домінуюча. Є й інші, не менш важливі аспекти. Є й інші дівчата. Світ клином не зійшовся на цій Лільці. Тим пак, що ніяких почуттів, окрім еротичного потягу у Тарілки по відношенню до Лільки не виникало. Аби секс не перетворилася на звичайний фізичний моціон, як то банальне засовування члена до піхви він обрав такий розвиток подій. Словом: без взаємних романтичних почуттів такі стосунки приречені самознищення.

Вийшли з кінотеатру вже не коханцями. Просто друзями... Хоча навряд. Скоріше знайомими. Посміхнулися одне одному і опісля обопільного поцілунку в щічку розійшлися. Цього разу він не проводив її додому. Звісно Тарілка сподівався на більш театральні сцени з акцетованими ляпасами і з'ясуванням стосунків, але все відбулося досить банально і невимушено.

Для Пільки, як виявилось процедура прощання, була буденною справою. Черговий коханець зникав з горизонту її життя. Ще й не привід впадати в депресію... Чи може вона так вдавала. Хто знає. Але Славко все ж помігив виразні відблиски жалю в її погляді. Вона ніби намагалася сказати: «Альбіносику, ти тільки натякни і я залишусь твоєю. Хоча не обіцяю надовго, але це щиро.»

У відповідь Славко голосно чхнув тричі

поспіль. Він був вже далеко звідси. Ні, не фізично. В його голові вже стукало новим віршем:

Вона і він. Доля.

Між двома фразами ціла мить вічності.

Перша, ще ніби припорошена цнотою:

- Як тебе звати, кралечко? Зажди, вгадаю!

Жартує: «Галя, Валя, Катя, Наташа,

Маша»...

- Вже тепліше, — чути у відповідь. — Я

Ліля.

Потім все по схемі. Зігхання, злягання.

Минає час. Знімає маски. І напрощання:

— Як би я знала... Я... я тебе кидаю.

Ні, це я тебе. Крапка...

Задоволений таким вдалим поворотом подій підтюпцем почимчикував додому.

* * *

Наступного дня, згадуючи особливо пікантні й емоційно щемкі подробиці побачення, Тарілка відчув ейфорійний приплив енергії. Її терміново потрібно десь застосувати... Він вийшов на подвір'я.

Хто кого передивиться або до першого

кліпання повіками. Отака безглуздість оволоділа хлопцем. Він підняв очі догори і витріщився на сонце. Ця запекла гра тривала недовго. Хоча герой намагався триматися достойно. Але захисні реакції організму не обдуриш. Засліплений нещадним небесним світилом ледь не втратив свідомість. В голові запаморочилося, в очах потемніло і він м'яко опустився на землю.

Деякий час, ошелешений сонячним штурханцем, сидів без жодних думок і намірів, боячись відкрити очі. Коли все ж наважився це зробити, його огорнув відчай і страх. Навколишнє перетворилося на сюрреалістичну картину. Перед очима пливли темні, безформні фігури з чіткими золотавими обрисами.

Натомість його вуха стали чутливими до найменшого шурхоту. Гамма нових звуків вразила Тарілку. Такої какофонії він ще зроду не чув. Раптом ці звуки ніби вишикувалися в чітку лінію, даючи змогу почути дуже дивне послання. Цілком реальне послання, яке можна почути й зрозуміти. Звуковий лист нізвідки й звідусіль наступного змісту: «Ідеальний текст на чистому аркуші невизначеного кольору. Ніскільки чистий, що здається навіть прозорим, а текст невидимим, бо абсолютно ідеальний».

Це тривало лічені секунди. Опісля знову безліч звуків, які здавалося намагалися тепер ще й

заглушити його на додаток до чорних плям з чіткими золотавими образами.

Він, як міг з усіх сил, намагався позбутися цього жахіття. Безуспішно кліпав очима, намагаючись таким чином повернути нормальний зір. Навіть допомагав руками. Закривав і відкривав повіки. Даремно. Славку довелося просидіти ще хвилин з п'ять, аж поки безформні плями не об'єдналися в одну. Тепер цей конгломерат нагадував великий, трищогловий вітрильник, який несподівано став білим-білісіньким і поволі віддалявся, зникаючи в далині. Таким чином поволі звільняючи простір для очей Славка. Світ розвиднився. Він знову бачив.

Тарілка голосно чхнув. Потім ще й ще. Поволі його чхання почало набувати ознак словесних форм. Це народився новий віршик.

Вранці я прокинувся на вершині гори
Кіліманджаро.

Сонце під ногами віщує про гарну лігню
погоду.

Тихо і барвисто. Лише крилатий слон п'є
холодну воду...

Із моїх долонь та бризкає нею у безкрає біле
небо.

Воно посміхається у відповідь. Ніби все
нормально.

Спробував заплющити очі і знову заснути — даремно. Повіки зникли. Кольори утворили яскраву веселку. Тепер я бачу далеко, аж ген за обрій і ще трохи... Все повітря навколо пахне моїми думками. Чи це сон? Скоріше за все — ні. Це здійснилася моя заповітна мрія. Кинути оком на все буденне з висоти гори Кліманджаро.

Розділ 4. Дорога до «додому»

Тарілка в прямому й переносному сенсі, віддалявся від своєї безтурботної юності, яка залишилася десь там далеко... Де вчорашній день наосліп розписався на акту передачі прав наступному спадкоємцю, на березі Дніпра, у невеличкій печері. Він мимоволі наблизився до невідворотності долі — дорослого життя. Але для себе ще не усвідомив цієї зміни, бо чіткої розподільчої межі не існує. Все відбулося само собою. Плавно і розмірено. Так, як весну змінює літо. Стає тепліше, дні довшими.

— Трясця його бери. Цій дорозі не буде ні кінця, ні краю. Мерзенна й спустошена уява божевільного розуму. Гарно сказонув. Одне погано: в даному випадку мого.

Йому почулося чиєсь докірливе мурмотіння;

— Чого його було ото пертися манівцями?
Подивись мені в очі. Бовдуре, чув чи ні?

Він прислухався. Тиша. Навколишнє застилає густа мла. Туман. Тарілку поволі оточили тільки ілюзії на привід тлумачення свого перебування в цій природній химері де панує абсолютний абсурд і абстрактні колізії видають себе за реальний перебіг подій.

«Може почулося чи дійсно хтось глузує. Ховається за спиною. Розмовляє сам із собою, а вдає, що зі мною.»

Пояснень катма. Та скоріше за все: не розрахував сили, наважившись пройти чималу відстань, опісля нічних урочистостей. Тепер знеможений, знавіснілий від власної безпорадності ледве переставляв ноги і прислухався до свого ж голосу.

— Все просто, як лисий чорт у перукарні. Здається це я пліч о пліч зі своїм уявним другим чи якимсь там я. Тобто. Почав розмовляти сам до себе. Хоча... Нормально. В такому тумані годі й заблукати не тільки фізично. Мабуть приблизно, що так і є. Радше метафізично. Куточок незайманого розуму, згвалтований випадковим аналізом. Тьху... Оце так бреду. Витончене тимчасове божевілля з необмеженим розмаїттям переживань. Впритул наблизився до омріяного маніакально-депресивного стану. Думав-гадав, як то воно бути хворим на голову. Ось, маєш. Хоча для порівнянь потрібні кілька нападів. — Він задоволено клацнув

пальцями. — Конкретно й назавжди. Назавжди? Маячня. Смикнули мене чорти пхатися степом навпрошки. Прийти туди знаючи куди, але невідомо яким шляхом. Не знайти те, навіщо мені оце все. Знаючи навіщо. Ге-ге-ге... Дурня якась. Я ж ходив сюдою не один раз. Дорога тут одна. Як би не намагався не заблудитися. Може я ходжу не по класичному колу, а туди сюди чи, як каже моя бабця Секлета: «Мовляв кілька разів назад передом заднім ходом»?

Туман, з кожним наступним кроком Тарілки, зловтішно обмежував можливість орієнтуватися в просторі. Йому тепер здалося, що навколо нього раптово почалася зима, але тепла і спокійна. Теплий сніг падає не згори, а підіймається з під ніг. Плавно кружляє і зливається в непроглядне марево. А йому ж потрібна весна і ніщо більше. Бо якщо він засне отут посеред поля, може статися щось жахливе і щемке. Аби тримати себе в підконтрольному стані, вирішив вголос рахувати кроки.

— Кроки. Рахувати кроки. Рухувати. Рохувати. Правильно. Заплігається язик. Тим більш потрібна чітка концентрація. Чітка констатація зробленого. Тут не прискіпаєшся. Рахувати кроки — логічна послідовність. Принаймі це краще ніж розсусолювати про щось. Про щось! — заспокоїв себе Славко. — Один. Два. Три.

Першу сотню він лічив більш-менш розмірено

і свідомо. На другій почав збиватися. Навіть зупинявся аби пригадати номер попереднього кроку. Наразі це йому вдавалося. Але починаючи від третьої сотні, безкінечна, монотонна лічба заколисала й без того втомленого парубка.

— Одна тисяча дев'ятсот дев'яносто Одна тисяча дев'ятсот дев'яносто один. — Він зупинився. — Фух. Чітко. Точно. Ось вона. Зараз 1991 рік. Весна...

Далі почало відбуватися щось дійсно за межею здорового глузду.

З білої імлі, верхи на вже майже не вагітній золотій рибі, зухвало вплив поважний і веселий, незнайомиць-добродій з великою кількістю блискучих предметів на тілі. Цей дивакуватий, не сповна розуму персонаж нагадав Славку одного з пацієнтів психіатричної лікарні. Історія хвороби якого була детально описана у підручнику психічних захворювань. Це хворий на ім'я Абрам Глібович. Посвідчення головної людини планети Земля з правом носити всі існуючі ордени, медалі і блискучі предмети він зробив власноруч. Фото з підручника і добродій — точні копії.

Медалі, ордени, значки та інші блискучі предмети... Всі причеплені просто до тіла. Ці ознаки повністю вкривали тіло цієї особи. Навіть обличчя. Залишилися тільки дві невеличкі діляночки де були очі. Від великої кількості

проколів шкіри маленькі цівочки крові стікали на голову риби.

Вже майже не вагітна Риба... Тарілка чітко, без погрішностей бачив цю чудасію. Очі бачать, а мозок не йме віри. Цей процес був за межею розуміння і можливості спростувати чи навпаки. Навіть враховуючи всю абсурдність побаченого Тарілкою марева. Риба сама себе народжувала. Ні, він знав про існуванні риби-змії, що сама себе пожирає. Але, щоб навпаки.

Розмахуючи золотим кадиллом, добродій затягнув ритуальної пісні: «Аоу, аюо, уао, уоа, оуа, оау. Віщий сон наяву. Аоу, аюо, уао, уоа, оуа, оау.». На його голові, в так звукам, танцювала побрита мавпа. Тварина, з несамовитим вереском розкидала довкола гранати. Ті вибухали, утворюючи невеличкі об'єми без туману.

Славко кліпнув очима. Картинка зникла. Натомість вплив багатощоговий вітрильник. Щойно об'єкт потрапив в поле зору Славка у всій своїй красі, як відбулися ще більш оковирні метаморфози. Корабель зупинився. Вітрила роздуті потужним вітром враз послабли і обвисли, мов ганчірки, оголивши велику кількість щогл. Славко нарахував не менше дванадцяти.

Перша думка Тарілки: «Дивно. Ніби малесенький і величезний одночасно. Справжній фрегат. Коли він рухався, вітрила були напнуті.